

TAMMI

JULIE MURPHY

TOSI-
RAKKAUDEN
MITAT

TÄHTIIN KIRJOITETTU

TOSI- RAKKAUDEN MITAT

JULIE MURPHY

**TOSI-
RAKKAUDEN
MITAT**

SUOMENTANUT TAIMI TORNIKOSKI

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *If the Shoe Fits*
Text copyright © 2021 by Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Taimi Tornikoski ja Tammi, 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-6279-6

Painettu EU:ssa.

Omistettu Ianille. Mon petit chou.

PROLOGI

”**O**lipa kerran...” pullukka kymmenvuotias Cindy aloitti hiljaa istuessaan itsekseen etukuistilla. Hänen kultaiset kutrinsa oli sidottu muhkuraiselle poninhännälle, hänen poskensa olivat lämpöisen punakat ja hän lepuutti leukaansa vasten polvea, jossa oli kakkaemojilaastari ja sen alla poikkeuksellisen ilkeä rupi. ”Olipa kerran tyttö, joka odotti arvokasta lastia kantavaa prinssi Uljastaan ja toivoi prinssin tulevan sen verran myöhässä, että hän saisi pitsansa ilmaiseksi Marcon pikatoimitustakuun ansiosta.”

Cindy unelmoi vaikka ja mistä, mutta listan kärkipäässä tuikki toive siitä, että hän voisi jonakin päivänä käyttää takuuta hyödykseen ja lunastaa lopultakin itselleen ilmaisen pitsan. Se oli liipannut monta kertaa läheltä, mutta joka kerta pitsa oli livennyt hänen hyppysistään.

Paikalle kaartoi valkoinen Toyota Yaris, jonka lukuisissa puskuritarroissa luki muun muassa JEEBUS TULEE, ÄKKIÄ PIILON ja TOINEN AUTONI ON TARDIS. Auto pysähtyi jarrut kirskuen, ja ulos toikkaroiti pitsaa kantava hoikka teinipoika, jolla oli yllään haalistunut Marco'sin t-paita.

”Oli jo aikakin!” Cindy sanoi ponnahtaen tolpilleen. ”Blake hei, oli lähellä, että olisit ollut minulle ilmaisen pitsan velkaa!”

Nimensä kuullessaan Blake kompastui reunakiveykseen, ja pitsalaatikko oli vähällä sinkoutua ilmaan.

Cindy ei voinut mitään sille, että ajatus jalkakäytävälle mätkähtävästä pitsasta sai hänet hermostumaan.

”Ehdinkö ajoissa?” Blake kysyi hengästyneenä.

Cindy tarkisti kännykkänsä ja nosti sitä näyttääkseen hänelle kelloa. ”Hädin tuskin”, hän sanoi ja ojensi isältä saadun sileän kahdenkymmenen dollarin setelin.

Blake pudisti päätään. ”Cindy, kyllä sinä vielä joku kerta sen ilmaisen pitsan saat.”

Tämän kuullessaan Cindy punastui. Blake – söppänä, huomattavasti häntä vanhempi teinipoika – muisti hänen nimensä. Ja mitä ilmaiseen pitsaan tuli, se osuisi kyllä kohdalle ennen pitkää. Kohtalo määräsi niin, ja pitsat seurasivat aina kohtalon oikkuja.

Hän seisoi paikallaan lämmin laatikko sylissään, kun Blake ajoi katua pitkin pois. Sillä sekunnilla, kun auto katosi Burbankin utuiseen taivaanrantaan, hän juoksi takaisin taloon. ”Isä! Pitsa tuli!”

Ainut uskonnollinen oppi, jota Cindyn isä noudatti, oli se, että torstai-iltaisain syötiin pitsaa. He istuivat yhdessä olohuoneessa ja söivät suoraan laatikosta. Kolmetoistavuotias pomeranian Mac kiersi sohvapöytää ja puhisi putoilevien pepperonisivujen toivossa.

Mac oli Cindyä kolme vuotta vanhempi. Koira oli kuin ihmeen kaupalla selviytynyt kaikista mahdollisista terveysongelmista, ja Cindyn isä, Simon, vitsaili yhtenä, että se saattaisi elää häntäkin pidempään. Isä oli antanut Macin Cindyn äidille, Ilenelle. Koira oli ollut sovinnon ele lasten hankintaan liittyvän riidan päätteeksi. Kuinka ollakaan, koira ei ollut paras mahdollinen lahja vaimolle, jonka biologinen kello tikitti. Simon oli tajunnut tehneensä virheen, kun seuraavana aamuna huomasi, että Mac oli repinyt hänen suosikkipistokkaansa riekaleiksi – ja kaiken lisäksi heidän oli käytettävä koira hintavassa leikkauksessa, jossa kenkien palasia tongittiin sen suolistosta. Lapsi tuskin rupeaisi syömään kenkiä.

Kaksi keskenmenoa ja kolme yrityksen täyteistä vuotta se oli vaatinut, mutta lopulta ihme oli sattunut heidän kohdalleen. Cindy Eleanor Woods. Jopa yksinvalti Mac otti hänet avotassuin vastaan. *Tämä oli tähtiin kirjoitettu*, Simon vannoi nähdessään Cindyn ensi

kerran Ilenen sylissä – eikä Ilenekään voinut vuosikausien pettymyksestä ja piinasta huolimatta olla eri mieltä.

Cindy piti tästä tarinasta valtavasti. Hän tiesi, että se tuntui isästä epäilemättä monellakin tapaa tuskalliselta, mutta hänestä oli ihana kuulla äidistä mitä tahansa, mitä hän ei itse muistanut – johtui se sitten siitä, että hän oli ollut liian pieni muistaakseen, tai siitä, että se oli yksinkertaisesti tapahtunut ennen hänen syntymäänsä. Kätkössä oli vielä paljon helmiä, joita Cindy voisi kaivaa esiin. Tuntui melkein kuin hänen äitinsä olisi ollut yhä elossa jollain todellisuuden tasolla ja luonut uusia muistoja hänen vaalittavakseen.

”Cindy-muru”, isä sanoi ja ojensi hänelle lautasliinan. ”Mi-minun täytyy puhua kanssasi yhdestä tärkeästä jutusta.”

”Okei”, Cindy vastasi empien. Aina, kun aikuiset sanoivat *tärkeä*, he tarkoittivat oikeasti *surullista*.

”Ensinnäkin toivon sinun tietävän, että rakastan sinua aivan valtavasti.” Isä pudisti päätään ja naurahti itsekseen. ”Jos äitisi olisi täällä, hän sanoisi, että kuulostan joltain nuorten valistusohjelmalta.”

Cindy kiemursi vaivaantuneena paikallaan ja otti kasvoilleen surumielisen mutta rohkaisevan hymyn, jotta isä saisi kakaistua sanottavansa ulos.

”Rakastan meitä kahta”, isä jatkoi. ”Rakastan yhdessä rakentamamme elämää, vaikkei se aina olekaan sellaista, millaiseksi sen aikoinani kuvittelin. Enkä tahdo, että kuvittelet, että yrittäisin korvata elämämme millään muulla... tai että yrittäisin korvata äitisi. Häntä ei voi korvata kukaan. Tiedän sen aivan liian hyvin.”

”Sano nyt vain. Ei se haittaa. Ole kiltti ja sano”, Cindy aneli. Hän muisti, miten peloissaan oli ollut silloin, kun isä oli ollut äidin poismenosta niin järkyttynyt, että oli tuskin saanut sanaa suustaan. Cindy oli tiennyt, että äiti oli kuollut, ja vain halunnut kuulla uutisen nopeasti – aivan kuin olisi repäissyt pois laastarin.

”Tapasin erään ihmisen, josta tykkään todella kovasti.”

Cindy nyökkäsi ja livautti samalla vaivihkaa Macille palan pitsan

reunaa – koira tosin sylkäisi sen ulos oikopäätä huomattuaan, ettei se ollutkaan pepperonia. ”Miten niin tapasit jonkun? Tyyliin kauppareissulla vai?”

”Olen – minä olen ruvennut seurustelemaan. Oikeastaan aika vakavasti.” Simon nauraa hekotti, ikään kuin ajatus olisi yllättänyt hänet itsensäkin. ”Hänellä on kaksi tyttäretä, jotka ovat suurin piirtein samanikäisiä kuin sinä. Minusta tuntuu, että te kolme voisitte tulla mainiosti toimeen keskenänne. Jos... jos asiat sujuvat kuten toivon, saat viimein siskot, joita olet aina halunnut.”

Tukala tunne kupli Cindyn vatsassa. Olihan hän aina halunnut sisaren tai pari, mutta niin hän oli ajatellut silloin, kun äiti oli vielä ollut elossa ja unelma olisi voinut käydä toteen.

”Ajattelin, että voisimme kokoontua lähiaikoina koko joukolla syömään”, Simon sanoi.

”Tännekö?” Cindy kysyi vilkaisten keittiöön, jossa muisti elävästi isänsä ja äitinsä laittaneen ruokaa, riidelleen, tanssineen ja tehneen kaikkea sellaista, mikä oli saanut pikkua talon tuntumaan kodilta.

”Ehkä ei”, isä sanoi seuraten hänen katsettaan. ”Ei, jos et välttämättä tahdo. Voisimme nähdä aluksi puolueettomalla maaperällä. Vaikka siinä parin korttelin päässä olevassa minigolfpaikassa, jonka ruokarekasta myydään mahtavia tacoja?”

Cindy nyökkäsi. Isä oli ollut hänen tukipilarinsa läpi kaikkien koettelemusten. Hän tiesi, että isäkin ansaitsi jonkun, johon tukeutua, mutta ajatus siitä, että hän olisikin jonkun toisen kanssa... halailisi, pussailisi, nauraisi ja pääsisi yli... Cindyn mielessä se tarkoitti vain yhtä asiaa: hänen äitinsä oli toden totta poissa.

”Hiljaa hyvä tulee”, Simon jatkoi huomatessaan, kuinka hän rypisti otsaansa epäroivänä ja ahdistuneena. ”Ja kävi miten kävi, meillä on aina toisemme. Kaikki muut, jotka tulevat osaksi elämäämme, ovat pelkkä kirsikka kakun päällä.”

Cindy virnisti. ”Tuo kuulostaa hyvältä. Kirsikka kakun päällä.” Hän ei voinut mitään sille, että hänen ajatuksensa pyörivät mahdol-

listen tulevien sisarten ympärillä. Olivatko he kauniita? Älykkäitä? Hoikkia? Hauskoja? Inhottavia? Cindy laski katseensa pyöreään vatsakumpuunsa ja eri paria olevaan pyjamaansa. Pitäisivätkö he hänestä? Cindyssä oli hiukan yksinäisen suden vikaa. Ainoalla lapsella sellainen oli verissä.

Simon nojautui taaksepäin nojatuolissaan. Hänellä oli kulunut pokkari kädessään ja läppäri sylissään, joten kaukosäädin jäi Cindylle. Cindy selasi kanavia, kunnes hänen silmänsä osui joukko kimmeltäviä naisia. Ohjelma näytti kauneuskilpailulta, mutta naiset eivät olleet lavalla: sen sijaan heidän takanaan oli suunnaton valkoinen kartano, joka muistutti pikemminkin linnaa kuin taloa. Kartanossa oli tyrmäävän upeat portaat, jotka johtivat valtaisalle etuovelle – ja kaksi tornia kummallakin puolella.

Kaikilla naisilla oli yllään teatraalinen iltapuku ja täydellisen yhteensopivat korkokengät, jotka saivat jalat näyttämään siltä kuin ne olisivat jatkuneet ikuisuuksiin. Oli röyhelöhelmoja ja niitein koristeltuja kenkiä. Joissain kengissä oli nauhat, jotka sidottiin nilkan ympärille niin kuin balettitossuissa, ja toiset taas olivat hillityn virtaviivaisia samaan tapaan kuin urheiluautot.

Miekkonen, jolla oli aaltoilevat mustat hiukset ja siisti smokkipuku, astui naisten eteen ja kääntyi puhumaan kameralle. ”Hyvää iltaa ja tervetuloa *Ennen keskiyötä* -sarjan ensimmäisen jakson pariin. Minä olen illan isäntä, Chad Winkle, ja tänään esittelen teille ylpeänä urauurtavan sosiaalisen kokeen, jonka on luonut urauurtava tuottajamme Erica Tremaine.”

Simon nosti katseensa, ja Chad jatkoi puhettaan. ”Kaksikymmentäneljä naista ja yksi erittäin tavoiteltava kosija. Löytävätkö he rakkauden ennen kuin kello lyö keskiyötä? Pysykää kanavalla.”

Kamera kiisi naisrivin päästä päähän ja esitteli vielä kertaalleen heidän monenkirjavia leninkejään ja kenkiään, ja Cindy henkäisi perin pohjin haltioituneena. ”Kauhean paljon kenkiä.”

Simon laski kirjansa ymmällään. ”Miten he oikein pysyvät pys-

tyssä tuollaisilla popoilla? Jotkut heistä näyttävät siltä kuin heidän jalkapohjiinsa olisi sidottu veitset.”

”Ovatpa ne kauniita.”

Simon naurahti. ”Eivät yhtä kauniita kuin sinä.”

Cindy pyöräytti silmiään inhotuksesta, mutta punehtuneet posket kertoivat isän kehujen menneen perille. ”Ällöä, isä. Minä puhuin heidän kengistään.”

”Silloin kun tutustuin äitiisi, hänellä oli kokonainen komero täynnä kenkiä, joita hän ei ikinä pitänyt jalassaan”, isä sanoi. ”Hän sanoi pitävänsä kengistä ajatuksen tasolla.”

”Mitä?” Cindy kysyi. ”Mitä sinä oikein selität? Eihän äidillä ollut mitään muita hienoja kenkiä kuin ne siniset, joita hän piti teidän häissänne.”

Suippokärkiset satiinikorkokengät olivat alkujaan olleet hääpäivään täydellisesti sopivaa sinisen sävyä, mutta muutamien vuosien jälkeen ne olivat haalistuneet hailakan vaaleansinisiksi. Cindy säilytti kenkiä sänkynsä alla niiden alkuperäisessä laatikossa, ja toisen kengän kärkeen hän oli kätkenyt äitinsä medaljongin hyvään talteen.

”Hän piti niitä kenkiä alttarille kävellessään, mutta potkaisi ne jalastaan heti, kun vihkitilaisuus alkoi.” Simon hymyili leveästi. ”Isoäitisi ei ollut mielissään.”

Cindy ei tiennyt isovanhemmistaan paljoakaan lukuun ottamatta sitä seikkaa, että hänen äitinsä vanhemmat olivat melkoisen kalkkeutuneita ja uskoivat Simonin riistäneen häneltä lokoisan elämän, jonka hän ansaitsi.

”Niiden lisäksi hän oli jemmannot varastoon runsaasti hienoja työkenkiä.”

Cindy pyörähti takaisin television puoleen. ”Jos saisin käyttää korkokenkiä, pitäisin niitä joka ikinen päivä, vaikka joutuisin silloin pukemaan ne käsiini.”

Simon tuhahti. ”Hyvä vain, ettet saa käyttää korkokenkiä.”

”Vielä joskus”, Cindy sanoi, ja hänen huomionsa ajautui isästä takaisin televisioruudulla rivissä seisoviin häikäisevän upeisiin naisiin. ”Vielä joskus.”

ENSIMMÄINEN LUKU

”Okei, odotahan”, minä sanon. ”Tällä kertaa minä istun matkalaukun päällä, ja sinä yrität saada sen kiinni. Sitä paitsi olen rutkasti sinua isompi.”

Sierra ojentaa huokaisten kätensä minulle, ja vedän hänet pysyntyyn. ”Cin hei, me teimme jo kolme reissua postiin, kun lähetimme kenkiä kotopuoleen. Älä nyt pahastu, kun sanon, mutta... sinun on ehkä pakko luopua osasta –”

”Älä! Älä edes yritä!” Valahdan istumaan matka-arkulle ja murjotan lannistuneesti. ”Onko se muka niin paha synty, jos on hullaantunut kenkiin?” kysyn häneltä. Tiedän, että se kuulostaa pinnalliseltselta, mutta joka ikinen kenkäpari symboloi mielessäni tiettyä hetkeä. Kengät, joita varten säästin rahaa. Kengät, jotka ostin mennessäni treffeille. Mennessäni häihin. Tai hautajaisiin... Ja vieläpä joku-nen pari, jonka olen tehnyt itse. Kengät eivät ole minulle ainoastaan pakkomielle. Ne ovat elämäntehtäväni. Tai olivat ainakin aiemmin.

Sierra kyykistyy ja yrittää taas kerran saada salvat kiinni, mutta nostaa sitten katseensa minuun ja kurtistaa tuuheita, mustia kulmiaan.

”No, anna palaa sitten vain”, minä sanon.

”Kolme paria”, hän vastaa. ”Jos kykenet luopumaan kolmista ken-gistä, saatat kuin saatatkin ehtiä lentokentälle ajoissa ja olla myöhäs-tymättä lennoltasi. Ja ennen kuin ehdit inahaakaan mitään siitä, että voit mennä seuraavalle lennolle: sinulla ei ole varaa vaihtomaksuun.”

Sanat *varaa* ja *maksuun* saavat minut kangistumaan kauhusta. ”Okei, hyvä on sitten.” Nousen seisomaan, heivaan laukun auki ja

sivelen sormillani jokaista piikkikorkoa, lenkkitossua ja kiilakorkokenkää. Jok'ikistä remmiä, koristenuhaa, niittiä ja korukiveä. Minulle näissä kaikissa kengissä piilee oma tarinansa. Selväähän se on, etten noin vain kävellyt Saks-liikkeeseen ja ostanut ensimmäisiä Manolo Blahnikkejani täydellä hinnalla. Olen kolunnut vuosikaupalla kellarikirppiksiä, eBayta ja Poshmarkia ja jopa craigslist-ilmoituksia, jotka ovat vaihdelleet Steve Maddenista LuMacin kautta Gucciin, ja tässä on tulos. Osa näistä kengistä on vielä sitäkin arvokkaampia. Jotkut ovat ainutlaatuisia. Cindyn alkuperäisteoksia.

Ojennan Sierralle punaiset, kiiltoonahkaiset Kate Spaden korkoavokkaani. "Olet aina pitänyt näistä eniten", sanon hänelle. "Ja suoraan sanoen minun olisi pitänyt valita puoli kokoa isommat."

Hän painaa kengät rintaansa vasten, ja hänen silmänsä alkavat kiiltää. "En minä kehtaa", hän sanoo. "Mutta kehtaan silti."

Puhkean nauruun ja ehkä itkenkin vähäsen. Kun isä kuoli viimeisen lukiovuoteni aikana, en voinut kuvitellakaan, mitä tulevaisuus toisi tullessaan tai olisiko minulla edes mitään kuvittelemisen arvoista tulevaisuutta. Jätin melkein väliin New Yorkiin muuttamisen ja ajattelin vain, että kävisin joitain avoimen yliopiston kursseja kunnes keksisin, mitä tekisin seuraavaksi. Minulle olisi kelvannut mikä tahansa, mikä tuntuisi tutulta tai muistuttaisi minua isästä, mutta kotona minulla ei ollut muuta perhettä kuin äitipuoli ja sisarpuolet. Ja sitten tapasin Sierran, ison kreikkalaisperheen tyttären, josta kaikki pitävät luonnostaan ja joka tulee toimeen melko lailla kenen tahansa kanssa. Ilman Sierraa en olisi ikinä päässyt Nykiin. En usko kohtaloon, mutta se, että sain Sierran huonekaverikseni fuksivuotena, on niin lähellä kohtaloa kuin voin kuvitella. Valmistuimme vasta viime viikolla, ja nykyisin Sierra kuuluu itse valitsemaani perheeseen. Isä tapasi sanoa, että itse valittu perhe merkitsee aivan yhtä paljon kuin se, jonka on saanut syntyessään. Jos Sierra on parasta, mitä minulle on jäänyt käteen neljästä vuodestani Parsonsien muotikoulussa, vaiva ei ole valunut hukkaan. (Ja ei minulle juuri

muuta tainnut käteen jäädäkään, kun ottaa huomioon, millainen pannukakku viimeisestä lukukaudestani tuli.)

Tungen Balenciaga-lipokkaat ja parhaat Targetista ostamani pistokkaat käsilaukkuuni ja laitan matkalaukun säppiin. (Hei, en minä mikään hienostelija ole.)

Kännykkääni värähtää ilmoitus. ”Lyft-autoni taisi tulla.” Vedän syvään henkeä ja yritän imeä sisääni kaikki silmiin kihoavat kyynelet. ”No niin, nyt on se hetki”, sanon Sierralle.

Vedän hänet tiukkaan rutistukseen itseäni vasten. ”Olet rakas, olet rakas”, toistelemme kumpikin monen monta kertaa.

”Soitellaan videopuheluita joka päivä”, hän sanoo.

”Kahdesti päivässä”, lupaan.

”Eihän tämä kestä ikuisesti, eihän?” Sierra kyselee epätoivoisena.

Sierra jää tänne, New Yorkiin. Hänen työharjoittelustaan kehkeytyi osa-aikainen keikka Macy’sin tärkeimmän naisten urheiluasusteiden sisäänostajan avustajan avustajana. Muina aikoina hän tekee vuorotyötä baristana tullakseen toimeen. Ei kuulosta järin häppöiseltä, mutta on se silti parempi suunnitelma kuin mitä minä sain kokoon silloin, kun luhistuin tuusan nuuskaksi ja selviydyin hädin tuskin valmistujaisiini.

Nyökkään Sierran olkaa vasten. En kykene sanomaan sanaakaan itkemättä.

”Meidän täytyy vain keksiä, mitä teemme seuraavaksi. Tämän lapsenlukkajutun tarkoituksena on ainoastaan saada sinut takaisin tolppillesi. Tämä on tilapäistä.”

”Tilapäistä.”

Lastattuumme matka-arkkuni, kaksi laukkuja ja käsimatkatavarat autoon jätämme vielä yhden itkunsekaiset hyvästit, ja sitten lähdem matkaan.

”JFK:ille?” kuski varmistaa. Hän napauttaa kännykkänsä näyttöä, ja olkatoipeessaan hänellä on toinenkin kännykkä.

Nostan peukaloni pystyyn, ja lähdemme liikkeelle. Minun

tekee mieli pyytää häntä hidastamaan, jotta voisin hyvästellä kunolla tämän kaupungin ja kaikki lempipaikkani. Ykköslinjan pysäkin Twenty-Eighth Streetillä. Lähikauppani ja sen kissan. Perulaisen kanaravintolan, joka on suosikkini. Madison Square Gardenin jättimäisen näyttörüudun, joka välkkyi lakkaamatta. Upean korealaisen kauneussalongin, jonka kasvonaamiot ovat kaikista parhaita. Kaikki viilettää kuitenkin ohitse yhdessä humahduksessa – pitkälti samaan tapaan kuin edelliset neljä vuotta – ja ennen kuin huomaankaan, odottelen jo lentokoneeseen nousua. Luppoaikaakin jäi puoli tuntia.

Juoksen porttini edessä olevalle lehtikojulle nappaamaan pari aikakauslehteä, mutta tarjolla on vain Sabrina Parkeria ja useampaa eri Kardashiania, joten kahmaisen kolmosille kolme pientä lumisadepalloa ja itselleni pullon vettä. Portin liepeillä norkoilee jo rykelmä suoriin housuihin ja pikkutakkeihin sonnustautuneita miehiä, ikään kuin joku muka yrittäisi varastaa heidän bisnesluokan paikkansa, jos he eivät ennätä niille ensin. Äitipuoleni Erica lähetti minulle tarpeeksi rahaa, että olisin saanut päivitettyä lippuni ykkösluokkaan. Se oli tarkoitettu valmistumislahjaksi, mutta käytin päätäkät siihen, että sain lennätettyä suurimman osan kenkäkokoelmastani maan toiselle laidalle. Erica olisi varmaankin maksanut senkin puolestani, mutta missään ohjeissa ei kerrota, miten äitipuolen kanssa pitäisi toimia ja pyytää häneltä rahaa isän äkillisen kuoleman jälkeen.

Kun isä kuoli, asuin puoli vuotta äiti- ja sisarpuolteni kanssa. Olimme toki muuttaneet yhteen Erican kanssa jo ensimmäistä lukiovuottani edeltäneenä kesänä, kun hän ja isä menivät naimisiin, mutta isän kuolemaa seuranneena puolivuotisena minusta tuntui kuin olisin tuppautunut keskelle jonkun toisen elämää. Erica ja hänen tyttärensä, Anna ja Drew, osasivat kyllä elää ilman isääkin. Minä... en osannut. Kun lähdin opiskelemaan, Erica ryhtyi rakentamaan uutta taloa, jonka sai vihdoin ja viimein viime kesänä valmiiksi. Ainut paikka, jossa tunnen enää olevani kotona, on kerrostaloasunto, josta juuri pakkasin kampeeni.

Puhelimeni soi. Oletan, että Sierra se siellä jo varmistaa, että minulla on kaikki hyvin, mutta olen väärässä. ”Hei”, minä sanon.

”Kultapieni”, Erica kujertaa. ”Pääsitkö turvatarkastuksesta sujuvasti? Sinulle täytyy kyllä hankkia CLEAR-jäsenyys. TSA:n esitarkastuksessa on tätä nykyä melkein aina enemmän ruuhkaa kuin itse lähtöselvitysjonossa.”

”En kyllä lennä kovinkaan usein”, vastaan.

”Kolmoset odottavat tuloasi kuin kuuta nousevaa. Voitko uskoa, että he täyttävät tänä kesänä jo neljä? Lähetän kuskini noutamaan sinut.”

”Voin hyvin ottaa Lyftin”, minä sanon ja yritän samalla ujuttautua luokkaretkellä olevan teiniporukan lävitse. ”Anteeksi –” Horjun hetken, menetän tasapainoni ja saan kiinni jonkun tuiki tuntemattoman käsinojasta.

Joku tarttuu minua käsivarresta ja antaa minulle tukea. Nostan katseeni ja huomaan olevani käytännöllisesti katsoen tuntemattoman miehen sylissä. Näkönsä puolesta mies voisi vetää kaksoisroolia prinssi Uljaana: tummat hiukset ja syvänruskeat, meripihkankeltaisina kimmeltävät silmät ja hipiässä oliivinvruskea vivahde. Katsemme nauliutuvat toisiinsa, ja pysymme hetken jähmettyneinä.

”Vai Lyftin!” Erica kuulostaa pöyristyneeltä. ”Losin lentokentän uusi kimppakyytien noutopaikka on täysi fiasko. Kertakaikkinen kömmähdyksessä. Vaadin, että –”

”Erica, hei – anteeksi. Täytyy mennä.”

Vääntäydyn takaisin pystyyn, ja poskissani leimahtaa kuumotus. ”Olen kauhean pahoillani”, sanon prinssi Uljaalle.

Hän väläyttää minulle virneen – hänen hampaansa ovat niin valkoiset, että ne näyttävät kuvankäsittelyohjelmalla peukaloiduilta, mutta tämä on totisinta totta. ”Huiii!” hän muka huudahtaa hiljaa. ”Älä astu laavaan!”

Rypistän otsaani ja yritän saada tolkkua siitä, mitä hän oikein höpöjää.

Hänen hymynsä hyytyy. ”Tiedäthän – se laavaleikki, jota leikittiin aina pienenä? Lattia on laavaa! Pitää hypellä tyynyiltä toiselle!”

”Aaaa, se! Niin, aivan – taisin olla lapsena ennemminkin lukutoukka.”

”Luen minäkin”, hän sanoo oitis.

”Ehei, en tarkoittanut, ettetkö sinä lukisi”, yritän pelastaa tilanteen.

”Koneeseennousuvuorossa ryhmä A”, porttivirkailija kuuluttaa rätisevällä sisäpuhelimella.

Prinssi Uljas nousee seisomaan, ja yllätys yllätys, hän on kaiken lisäksi pitkäkin. ”Minä siis. Tuota, anteeksi vain.”

Käännyin ympäri. ”Muista varoa laavaa!” huikkaan miehelle, kun hän kiertää penkkirivin takaa muiden ykkösluokan matkustajien jonon jatkoksi.

”Muista varoa laavaa?” toistan itsekseni.

Pari lähistöllä olevaa teiniä tirskuu. ”Tosi luontevaa”, tokaisee muuan valkoinen tyttö, joka on vetänyt paksut ruskeat kutrinsa poninhännälle.

”Älä jaksa”, kivahtan hänelle laahustaessani välikäytävää pitkin odottamaan omaa vuoroani siirtyä koneeseen. Happamaksi haahkaksi heittäytyminen vihlaisee minua välittömästi. Ilkeitä teini-tyttöjä ja kiusallisia sananvaihtoja ihka elävien prinssi Uljaiden kanssa – jotkin asiat eivät koskaan muutu.

Jos kengät eivät sovi, on aika suunnitella omat!

Bestseller-kirjailija Julie Murphyn nykyaikaan tuodussa tuhkimotarinassa sankaritar ei todellakaan jää odottelemaan, mitä prinssi saa aikaan!

Cindy rakastaa kenkiä. Huippusuunnittelijoiden muotiluomuksia ei aina valmisteta hänen koossaan, mutta sopivia kenkiä löytyy. Kun Cindyllä on taskussaan muotikoulun tutkintotodistus eikä työpaikkaa tunnu löytyvän, hän päätyy monien mutkien kautta maailman tunnetuimpaan tv:n deittailuohjelmaan. Cindy on päättänyt kestää muutamat treffit pinnallisen komistuksen kanssa, jos hän samalla pääsee esittelemään suunnittelemaansa kenkiä suurelle yleisölle ja herättämään jonkin muotitalon huomion.

Ohjelma kuitenkin mullistaa Cindyn elämän. Ainoana – ja kilpailun kaikkien aikojen ensimmäisenä – ylipainoisena kilpailijana julkisuus tekee hänestä kehopositiivisuuden esikuvan yhdessä yössä. Vielä ihmeellisempää on se, millaisia tunteita unelmien prinssi hänessä herättää. Kilpailun aikana Cindyn on opittava luottamaan niin kenkiensä korkoihin kuin tunteisiinsa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6279-6

**Kannen suunnittelu Marci Senders
Kansitaide Stephanie Singleton**

Copyright © Disney Enterprises, Inc.